

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΘ'

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2015 - 2016

*Η Ταυτότητα του Ελληνισμού
στην Ιστορία (c. 1104 – 404 π.Χ.)*

Η

η Αιωνιότητα στον Χρόνο

(Παραλλαγές στο «Γνώθι σαυτόν»)

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ 28^ο

Πέμπτη 23 Ιουνίου 2016

1/ Το Σεμινάριο

2/ Βραχύς Απόλογος για την Χωρολογική Συνάντηση και ΑρχαιοΕλληνικό

Συμπόσιο: Σπάρτη και Τάυγετος

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Εμπνεόμενοι από την εμπειρία μας σε Σπάρτη και Ταΰγετο, αυτήν την Πέμπτη, στις 8.30 τη βράδυ, θα επανέλθουμε στην εξέταση της δεύτερης μεγάλης κρίσιμης εποχής για τον Ελληνισμό, τις δεκαετίες του πρώτου μισού του 5^{ου} π.Χ. αιώνα.

Το θέμα είναι αυτό που διεξοδεύουμε στα τελευταία σεμινάρια.

Πίνδαρος, Αισχύλος και ο Ναός του Διός στην Ολυμπία

Τα σεμινάρια περιλαμβάνουν ανάλυση και συζήτηση. Στόχος είναι να ολοκληρώνονται μέσα σε ένα δίωρο, αρχίζοντας πια νωρίτερα, ει δυνατόν ακριβώς στις 8.30.

Πραγματοποιούνται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.

Βραχύς Απόλογος

Η χωρολογική μας συνάντηση στην Σπάρτη – Ταύγετο μορφώθηκε από το Πνεύμα του Απόλλωνα και **στέφθηκε με τον Θυρεατικό στέφανο** των Σπαρτιατών εφήβων γυμνοπαιζόντων.

Η οδός της αιωνιότητας περνάει από την στενή πύλη της νεότητας προς την τελειότητα.

Διεξαγάγαμε το βαρύ πρόγραμμα απερίσπαστοι ακόμη και από το κύμα καύσωνος που συνώδευε τις Τροπές του Ήλιου εφέτος.

[Κατά τα αρχαία αστρονομικά «Παραπήγματα», ο Κύων (ο Σείριος) αρχίζει να επιτέλλει εώς από την 25^η ημέρα του Καρκίνου κατά Μέτωνα και την 27^η κατά Ευκτήμονα (αρχόμενοι από θερινής τροπής). Γίνεται δε εκφανής όταν ο Ήλιος ευρίσκεται στην 30^η του Καρκίνου κατά Κάλλιπον, την 1^η του Λέοντος κατά Ευκτήμονα, οπότε και επιγίγνεται πνίγος (αρχίζουν τα κυνικά καύματα). Ο Σείριος κατακαίει τα πάντα με καύσωνες που καταγράφονται την 12^η του Λέοντος κατά Κάλλιπο, την 14^η κατά Ευκτήμονα. Géminos, *Introduction aux Phénomènes*, ed. G. Aujac, Παράπηγμα, p. 95].

Ο πρόωρος καύσων του τριημέρου ήταν ηλιακό σημάδι το οποίο συμπλήρωσε και εξήγησε η Σελήνη, αδελφή επικουρούσα τον αδελφό, στο «Συμπόσιο» του Αγίου Πνεύματος.

Οι λόγοι των αρχαιολογικών και τοπολογικών επισκέψεων, της ομιλίας και των σεμιναρίων δούρυναν, ολοκλήρωναν και διαύγαζαν τις από-καλύψεις της Δωρικής ουσίας του Ελληνισμού στην Σπαρτιατική απαρχή και υπερτελή εφηβεία του – αυτήν την οποία, στεφανηφόροι του Υπερτελεάτα, ερωτικά διαρθρώνουμε

κατά την οικεία μορφή της, με την σειρά των Δωρικών και Ολυμπίων και Επικουρίων μελετών.

Ιεροί ιέρακες υπεριπτάμενοι εξ ανατολών περί βορρά και προς δύση της επισκέψεως, θεάσεως και θεωρίας στο Αμυκλαίο και το Μενελαίο επικύρωναν την θεία του Ελληνικού Θεού χάριν και ενεργό, άκτιστο επι-φάνεια.

Η ανάβασή μας στην ιερά του Ηλίου κορυφή, στο μέγα Ταλετόν της Απολλώνειας μεγαλειότητας, άρχισε με την Ανατολή του Βασιλέως και η κάθοδος περατώθηκε με το Μεσουράνημά του, από της Αυγής της ημέρας του Ελληνισμού στο άγιο Μεσημέρι της.

Γι αυτό επελέγησαν οι ώρες του προσκυνήματος. Δεν χρειάζεται να προεξηγούνται όλα – ίνα οι δόκιμοι φανεροί ώσιν.

Η συνεργασία με την Διεύθυνση και στελέχωση της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας ήταν άψογη. Στην Σπάρτη τα πάντα γίνονται φωτεινά. Στο αιώνιο μεσημέρι του Πρωθήβη Άνακτα δεν πέφτει σκιά.

Με τους Λακεδαιμόνιους φίλους σφυρηλατήθηκαν δεσμοί οικειότητας υποσχετήριοι μελλοντικών κατορθωμάτων. Η Σπαρτη, άφθαρτο κάλλος της «ώρας» του Ελληνισμού, άγαλμα βίου μεθύνωντων και εκστατικών με την ομορφιά της ακμής «ὄφρ' ἔρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη», μας ενώνει και μας χαλυβδώνει.

Ξεκινήσαμε την τοπολογική αποτύπωση κομβικών μνημείων και θέσεων της Αρχαίας Σπάρτης και την δημιουργία αντίστοιχου χωροταξικού πλέγματος προβαλλόμενου επί του χάρτη της παρούσας. Διακαθήραμε την τοπογραφική εικόνα των περί την Σπάρτη κατοικήσεων και ιεροθεσειών από μυκηναϊκών χρόνων μέχρι κλασσικών: Θεράπναι, Φοιβαίον, ιερόν Ποσειδώνος Γαιήοχου, ποταμοί Φελλία και Τίασα, ιερόν Χαρίτων, Αμύκλαι, Φάρις, Έλος, ιερόν Διός Μεσσαπέως, Βρυσέαι, Ταλετόν, Ευόρας, Θήραι, ιερόν Δήμητρος Ελευσινίας. Έπεται συνέχεια.

*μή με κοιτᾶς στήν γέμιση, μή με κοιτᾶς στήν χάση,
μόν' κοίτα με στή Λιόκριση πού σπάω το λιθάρι.*

Λαλεί το Φεγγάρι. Κομπάζει Ελληνικώ τω τρόπω για την υπερβάλλουσα δύναμή του στην Πανσέληνο, στην (Η)λιόκριση, όταν παλεύει και κρίνεται και με τον Ήλιο. Στην αντιδιαμετρική αντιπαράθεσή της προς τον Ήλιο είναι πανίσχυρη η Σελήνη. Συμπληρωματική αντιδιαστολή. Η Σελήνη την πανσέληνο είναι το φως της νύχτας, όπως το φως της ημέρας είναι ο Ήλιος. **Φως αγνόν αμφότεροι οι αδελφοί, παρθένοι από γενετησίας μείξης (Κουρίδιος, παρθένιος, εθεολογείτο ο Αμυκλαίος Απόλλων) και στυγερού τόκου (Παρμενίδης) και μέλανος θανάτου (αεί και ρεία ζώντες εκείνοι).**

Στο Συμπόσιο για τις Θερινές Τροπές, του Αγίου και Ερωτικού Πνεύματος το βράδυ, υπό τον άπλετο, απόμακρο, «ψυχρό», αναμενετικό αυγασμό της Πανσελήνου, την ώρα που και η άγρια φύση ηρεμεί την γαλήνη πριν την έκρηξη κατά το νόημα του παρθενικού οργασμού της εφηβείας, όταν επί-κειται επι-φάνεια από-κάλυψης, στην πολυδύναμη σύμπτωση του Ηλιο-στασίου βυσοδομούντος τις Μεγάλες Τροπές με την κρίσιμη, επικίνδυνη αιχμή της Σεληναίας Λιόκρισης –

τότε, εκείνη την μαγική στιγμή, η Άρτεμις, Πότνια της παρθενικής Αγριότητας, τελεσφόρησε το έργο του Άνακτα αδελφού που Εκείνος είχε σημάνει με την αναρμόζουσα πυρπόληση της φλεγόμενης παρουσίας του εκεί εκείνες τις ημέρες.

«Γαρύω συνετοίσιν».

Στην παρακμή ιδίως (δεν λέω καν για την παρούσα σήψη δυσσομίας του ψευδοελληνικού μορφώματος του «Νεοελληνισμού») ισχύει το Καλλιμάχειον:

ὥπολλων οὐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδη, μέγας οὗτος, ὅς οὐκ ἶδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσόμεθ' οὐποτε λιτοί.

(Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, 9-11)

Δίνος θεόθεν εμπεσών ως Έριδος μήλον,
 δι-έκρινε τα νόθα (ψευδοδωρικά) από τα γνήσια
 (καθαροσπαρτιατικά),
 απ-έκρινε τα δειλά της ταπείνωσης από τα εσθλά της
 αριστείας,
 κατ-έκρινε την Νεοελληνική αηδία της φθονερής
 ανέχειας, της ληκυθόφθογγης α-νοησίας, της
 απρεπούς χρονομέριμνας,
 και πρό-κρινε την Ελληνική ηδονή της πλησμονής του
 Είναι στο κάλλος της εντελέχειας.

Δόξα, η σύμφυτος σε αυτόν, ες αεί τω Πρωθήβη Ἀνακτι.
Δεν θα παύσω να σε δοξολογώ.
«τὸ δὲ Φοῖβε διδοὶ χαρίετταν ἅμοιF[άν]»

Το δ' εὖ νικάτω.

